

Sygn. akt: III AUa 406/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

del. SSO Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. S.**

przeciwko **Zakładowi Emerytalno - Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość emerytury policyjnej,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 21 stycznia 2013 r., sygn. akt: VI U 1175/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 406/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 czerwca 2010r. Dyrektor Zakładu Emerytalno- Rentowego MSWiA w W. dokonał z urzędu ponownego ustalenia wysokości emerytury J. S., na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby więziennej oraz ich rodzin oraz informacji Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 26 maja 2010r., przyjmując że od dnia 1 lipca 2010r. wysokość tego świadczenia będzie wynosić 2.702,92 zł brutto (w miejsce dotychczasowej wynoszącej 2.983,07 zł brutto).

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie nieobniżonej emerytury policyjnej naliczonej w wysokości 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych i 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok służby oraz przysługujących podwyższeń i dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych.

Ponadto odwołujący wniósł o: zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność i przeprowadzenie dowodu z jego akt osobowych znajdujących się w Instytucie Pamięci Narodowej Oddział w W.. W uzasadnieniu odwołania J. S. wskazał, że organ emerytalny odstąpił od zasad ustalania wysokości emerytury określonych w art. 15 i 16 oraz renty rodzinnej określonej w art. 24 pkt 2 obowiązującej przed nowelizacją z dnia 23 stycznia 2009r. policyjnej ustawy emerytalnej z dnia 18 lutego 1994r. Odwołujący zarzucił, że ustawa ta nie odpowiada konstytucyjnym wzorcom Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa prawa jak również zasadom ochrony praw człowieka i obywatela przyjętych przez Polskę w umowach międzynarodowych. Za takim przekonaniem przemawiają m.in. uwagi do projektu wymienionej ustawy przedłożone Kancelarii Sejmu w dniu 29 października 2008r., Za l.dz BSA III- 021-202/08 przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, opinie Biur legislacyjnych Sejmu i Senatu oraz uzasadnienie złożonego przez Grupę 53 posłów na Sejm w dniu 24 marca 2009r. w Trybunale Konstytucyjnym wniosku o stwierdzenie, że ustawa z dnia 23 stycznia 2009r. jest niezgodna z art. 2, 10, 31 ust.3, 32 Konstytucji.

Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA w W. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie, orzekając jednocześnie o kosztach zastępstwa procesowego.

Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne.

Decyzją z dnia 25 lutego 2010r. Dyrektor Zakładu Emerytalno- Rentowego MSWiA w W. przyznał J. S. emeryturę policyjną. Ustalając wysokość świadczenia zaliczono wysługę lat wynoszącą 66,87% podstawy wymiaru (tj. kwotę 4.461 zł), a więc 2.983,07 zł brutto (2455,59 zł netto).

J. S. w okresie od 1 października 1984 r. do 30 września 1986r. pełnił zasadniczą służbę wojskową. Następnie od 15 października 1986 r. do 20 grudnia 1986r. pracował w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...). Od 24 grudnia 1986r. do 25 kwietnia 1987 r. apelant pracował na stanowisku kierowcy w Wojewódzkiej Kolumnie (...) Sanitarnego w C..

Od 1 lipca 1987r. rozpoczął pracę w organach Milicji Obywatelskiej. W dniu 21 października 1987r. złożył wniosek o przeniesienie do służby w III Wydziale Służby Bezpieczeństwa.

W okresie od 16 listopada 1987r. do 31 lipca 1990r. odwołujący pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów(Dz. U. z 2007 r., Nr 63 poz.425 z późn. zm.), zajmując kolejno stanowiska:

- od 16 listopada 1987r. do 16 maja 1988r. milicjanta plutonu patrolowego Rejonowego (...) (...)na wolnym etacie referenta techniki operacyjnej w Wydziale Paszportów SB;

- od 16 maja 1988 r. do 15 grudnia 1988 r. telegrafisty w Samodzielnej Sekcji A SB w WUSW w C.;

- od 16 grudnia 1988r. do 31 lipca 1990r. referenta techniki operacyjnej w WUSW C..

Zaskarżoną decyzją z dnia 14 czerwca 2010 r. organ rentowy obniżył wysokość emerytury policyjnej ubezpieczonego, ustalając ją w wysokości 0,7% za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa. Emerytura od 1 lipca 2010r. została ustalona w kwocie 2.702,92 zł.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Powołując w podstawie prawnej wyroku art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145), jak też art. 15b ust. 1 pkt 1 znowelizowanej przepisami tej ustawy, ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.), Sąd I instancji stwierdził, że w świetle tych uregulowań prawnych, jak również w świetle pozyskanej z IPN informacji co do przebiegu służby wnioskodawcy, zaistniały podstawy do dokonania przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego w W. z urzędu ponownego ustalenia wysokości emerytury J. S., przy przyjętych przez ten organ emerytalny zasadach. Sąd I instancji zwrócił uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. (K 6/09, OTK - A 2010, Nr 2, poz. 15), zgodnie z którym art. 15b ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 z późn. zm.), dodany przez art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145) jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji, Dodatkowo Sąd I instancji odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, które zaakceptowało konstytucyjność przedmiotowych rozwiązań. W uchwale z dnia 3 marca 2011 r. (II UZP 2/11, OSNP 2011, nr 15-16, poz. 210) Sąd Najwyższy stwierdził, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późn. zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.)), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni zaakceptował zaprezentowane przez Sąd Najwyższy stanowisko. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

W apelacji ubezpieczony zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 13a ust. 4, 15 b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin;
- art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U.07.63.425) poprzez błędne przyjęcie, że w okresie od 16.11.1987 roku do 31.07.1990 roku skarżący pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu tej ustawy;
- art. 1 i 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, poprzez pominięcie art. 15 przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej i zastosowanie wyłącznie art. 15b tej ustawy,
- art. 6, art. 7, art. 13, art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w R. 4 listopada 1950 roku oraz art. 1 Protokołu nr (...) do Konwencji, poprzez ich niezastosowanie, czego skutkiem było

wydanie przez Sąd I instancji orzeczenia naruszającego wynikające ze wskazanych przepisów Konwencji, a ponadto Rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr (...) poprzez jej niezastosowanie.

Wskazując na powyższe apelant wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy w swoim orzeczeniu oparł się w głównej mierze na odniesieniu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 lutego 2010r. sygn. akt K 6/09, a jedynie marginalnie wspomniał o zgodności decyzji z przepisami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Ponadto zdaniem apelującego Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że w okresie od 16 listopada 1987r. do 31 lipca 1990r. pełnił on służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Tymczasem od 16 listopada 1987r. do 16 maja 1988r. wnioskodawca pełnił służbę jako funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej plutonu patrolowego, natomiast od 16 maja 1988r. do 31 lipca 1990r. pełnił służbę w Biurze A MSW, które nie było jednostką podporządkowaną Służbie Bezpieczeństwa. Biuro A zapewniało obsługę szyfrową Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Ministerstwa Spraw Zagranicznych (red. P. Piotrowski, Aparat Bezpieczeństwa Państwa t. III , s. 32).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu. Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest wbrew zarzutom apelacji wyrokiem trafny i odpowiadającym prawu.

Apelant, który był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie sformułował w apelacji zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego nakierowanych na zmianę ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji. W tym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu treści art.378 k.p.c. oraz jego wykładni zawartej w uchwale (7) SN z dnia 31 stycznia 2008 roku III CZP 49/07, brak było podstaw do czynienia odmiennych ustaleń faktycznych niż te które legły u podstaw wyrokowania przez sąd pierwszej instancji.

Wobec podnoszonych w apelacji zarzutów co do prawidłowości poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń odnośnie przebiegu służby, wskazać należy, że ustalenia co do faktycznego pełnienia przez skarżącego w okresie od 16 listopada 1987r. do 31 lipca 1990r. służby w organach bezpieczeństwa państwa nie budzą żadnych wątpliwości. Treść zaświadczenia o przebiegu służby (k. 11), koreluje z zachowaną dokumentacją osobową J. S. ze spornego okresu. Z przywołanej dokumentacji wynika jednoznacznie, że skarżący, niezależnie od tego jak nazywano stanowisko do którego był w danym okresie przypisany i dlaczego to czyniono, pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art.2 ust. 1 pkt. 5 ustawy. Treść rozkazu personalnego znajdująca się na k. 59 i 60 akt personalnych jest jednoznaczna. Powyższe odnosi się także do znajdujących się tamże dokumentów obrazujących dalszy przebieg służby w spornym okresie. Przeniesienie apelant od 16 maja 1988 roku z pracy operacyjnej na stanowisko telegrafisty a następnie referenta techniki operacyjnej w Samodzielnej Sekcji A SB (k.67) , nie łączyło się ze zmianą statusu służby. Jak wynika z zachowanej dokumentacji apelant nadal pełnił służbę w pionie SB, samodzielnej Sekcji A SB. W świetle powyższych ustaleń faktycznych, podnoszone w apelacji rozważania formalno-organizacyjne pozbawione są juredycznego znaczenia. Ustalenia faktyczny sprawy, wykazują bowiem, że używana nomenklatura stanowiskowa, nie odpowiadała rzeczywistej przynależności służbowej apelanta, który jak prawidłowo ustalił sąd pierwszej instancji w spornym okresie pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa o których mowa w art.2 ust.1 pkt. 5 i ust. 3 ustawy, skutkującą obniżeniem świadczenia emerytalnego za ten okres. Wskazany przepis, jak organ bezpieczeństwa państwa traktuje bowiem tak instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jak i podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich , rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Fakt pozostawania w danym okresie na stanie etatowym danego urzędu spraw wewnętrznych nie znosi prawidłowości przyjętej oceny. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych co do przebiegu służby , nie ma podstaw do innego niż to uczynił IPN kwalifikowania okresu służby od 16 maja 1988 roku w samodzielnej sekcji A SB.

Przechodząc do dalszych rozważań przede wszystkim podzielić należy stanowisko sądu pierwszej instancji, który prawidłowo zwrócił uwagę na skutki wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010r. w sprawie K 6/09. W przytoczonym orzeczeniu Trybunał orzekł, iż art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. ustawy

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 3 ustawy z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. Zatem nie można podzielić zapatrywania wyrażonego w apelacji, że zaskarżony wyrok narusza normy Konstytucji oraz prawa człowieka. Nie można pominąć, że w przedmiotowym wyroku Trybunał Konstytucyjny orzekł, że zastosowane rozwiązanie nie godzi w zagwarantowane konstytucyjnie prawa człowieka (jest zgodny z art. 30 Konstytucji).

Sąd I instancji dokonał również prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego, zwłaszcza art. 15 i 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. W uchwale z dnia 3 marca 2011r. (II UZP 2/11, OSNP 2011, nr 15-16, poz. 210) Sąd Najwyższy stwierdził, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późn. zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994r.) co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. W uzasadnieniu przedmiotowego stanowiska Sąd Najwyższy wskazał, iż żaden rodzaj, ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 uregulowania nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjnej, możliwości prawnych ani argumentów prawnych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. Sąd Najwyższy zauważył, że po istotnej zmianie normatywnej obowiązującego stanu prawnego wynikającej z dodania szczegółowego i odrębnego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, zawarte w ust. 2 tego przepisu odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy oznacza, że przepisy te stosuje się odpowiednio wyłącznie w zakresie, który nie został wyraźnie i odmiennie uregulowany w art. 15b ust. 1 ustawy o zefp. W przeciwnym razie, argumentuje Sąd Najwyższy, doszłoby do pozbawienia waloru i znaczenia normatywnego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, do czego nie ma żadnych racjonalnych argumentów. Skoro kategoryczna zasada wymagająca wyliczenia emerytury po 0,7% podstawy jej wymiaru z tytułu służby w latach 1944-1990 pełnionej w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, doznaje jednego wyjątku wyłącznie w okolicznościach określonych w art. 15b ust. 3 i 4 zefp, przeto nie doznaje dalszych ograniczeń na podstawie odesłania do stosowania art. 15 tej ustawy.

Tożsame poglądy w sprawie zostały zaprezentowane w stanowisku doktryny (vide Inetta Jędrasik-Jankowska, Jankowska Karina Prawo do emerytury LexisNexis Warszawa 2011r. str. 625 i nast.). W ocenie autorów komentarza prawo do emerytury po 15 latach służby nabywa każdy funkcjonariusz niezależnie od okresu w jakim pełnił służbę. Jest to przecież oczywista konsekwencja brzmienia art. 12 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Jednakże wysokość świadczenia jest ustalana według trzech odmiennych formuł. Pierwsza jest uregulowana w art. 15 ustawy, druga w art. 15a i trzecia w art. 15b. Odrębność formuły wynikającej z treści art. 15b polega na rezygnacji powiązania z 15-letnim okresem służby świadczenia w kwocie równej 40% podstawy wymiaru. Emerytura jest obliczana w sposób następujący. 0,7% podstawy wymiaru za rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, ewentualnie 2,6% podstawy za rok służby w tych latach ale tylko w przypadku opisanym w art. 15b ust. 3 oraz 2,6% podstawy wymiaru za okres służby po 1990r.

Ponadto, w postanowieniu z 24 czerwca 2013r. (II UK 83/13, Lex nr 1335577), Sąd Najwyższy potwierdził, że żaden rodzaj ani sposób wykładni zawartego w ust. 2 art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944 -1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjno - dezubekizacyjnej, możliwości prawnych, ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa.

Zaprezentowane poglądy orzecznictwa, jak i stanowisko doktryny Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę w pełni akceptuje.

Nie ma także racji apelant podnosząc, że doszło w sprawie do naruszenia konstytucyjnych zasad prawnych, w tym stosowania odpowiedzialności zbiorowej. Kwestionowane rozwiązania wprowadzają w pewnym zakresie odpowiedzialność zbiorową i odnoszą się do praw wcześniej nabytych, jednak specjalny charakter regulacji wywołany wielką krzywdą spowodowaną działaniem organów bezpieczeństwa państwa oraz napiętnowanie społeczne tych działań sprawiły, iż odpowiednie rozwiązania dopiero po latach zostały wprowadzone i odnoszą się do grupy osób (funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa), którzy przez wiele lat byli bezkarni w swym postępowaniu. Kwestionowana regulacja była już przedmiotem badania przez Trybunał Konstytucyjny i Sąd Najwyższy, które nie dopatrzyły się wskazywanych przez skarżącego naruszeń. Bezzasadny jest także zarzut naruszenia praw człowieka wywołany zadziałaniem prawa wstecz.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji ogólnego zarzutu naruszenia przez przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, przepisów Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności zawartej w R. dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.), zauważyć należy, że taki sposób formułowania zarzutu nie poddaje się kontroli Sądu. Skarżący nie podaje bowiem jakie konkretnie przepisy w/w ustawy i w jaki sposób miałyby przywoływane przez niego standardy Ochrony Praw Człowieka i Podstawowych Wolności naruszać. Zupełnym nieporozumieniem jest zaś wskazywanie przez niego w tym zakresie na art. 6, art. 7 czy art. 13, art. 14 Konwencji, stanowiących o prawie do rzetelnego procesu, zakazu karania bez podstawy prawnej, czy prawie do skutecznego środka odwoławczego oraz zakazu dyskryminacji, bo te standardy zostały skarżącemu w niniejszym postępowaniu zapewnione.

Wskazać w tym miejscu także należy na stanowisko wyrażone przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, który orzekając 14 maja 2013 roku w sprawie skierowanej przeciwko Polsce a dotyczącej zmniejszenia podstawy wymiaru do 0,7% za okres pracy w organach bezpieczeństwa państwa, uznał wniesienie skargi za niedopuszczalne i nie przyjął jej do rozpoznania

(sprawa C. i innych przeciwko Polsce - (...)).

Kierując się wskazaną argumentacją, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.